

Chút Tản mạn Ngày Xuân

Thiên Hương

Tháng 12, khi tui còn đi chơi lòng vòng. Sờ làm dọn sang địa điểm mới.

Ngày bắt đầu đi làm nơi mới cũng hơi bỡ ngỡ. Được cái chỗ làm mới ngay trung tâm thành phố. Đi một chuyến xe lửa 12 phút đã tới, mỗi ngày tiết kiệm được 50 phút cho 2 chuyến xe tram từ City xuống nơi làm cũ và trở về. 50 phút nhiều lắm chớ bộ.

Nhưng...

Nhớ con đường St Kilda hai bên toàn cao ốc và những công viên, những bóng cây xanh xắn.

Nhớ chỗ ngồi làm việc cũ nhìn ra hồ Albert Park thơ mộng với những thảm cỏ xanh mượt mà.

Nhớ những buổi sáng sương mù hòa lẫn vào sóng nước của dòng sông Yarra.

Nhớ những chiếc lá vàng mùa thu xoay xoay đậu trên vai trong những ngày gió, và...

Mỗi ngày mất đi những 50 phút đọc sách và nghe nhạc.

Ở Việt nam về, tha qua Úc hơn mười kí lô sách, trước đọc trong vài tuần, giờ đọc hoài chưa xong một cuốn. Mỗi ngày với 20 phút trên xe lửa, chỉ đủ đọc được một vài truyện

con con. Nhìn lô CD mới mang về mà buồn muốn thúi ruột, mỗi ngày nghe được hơn hai bản nhạc thì khi mô mới nghe hết đây trời.

Thiệt chán mớ đời, nhưng được cái ga xe lửa nằm ngay trung tâm mua bán, nên mấy tuần nay, chiều về còn mùa hè thư thả, có dịp long nhong shopping... Hìhì, khoản này đã đa. Nhưng mà mua nhiều quá, mỗi sáng đứng nhìn tủ quần áo không biết nên mặc cái nào. Nhớ hồi xưa mới qua lúc đi học, có hai ba bộ thay đổi, khỏe re. Khởi mắt công lựa chọn gì hết ráo. Bây giờ mệt quá, mà sao càng mua càng thấy thiếu là thế nào ta.

Hồi mới đi làm, mỗi lần phải đi công tác rặng mà khỏe dễ sợ, xếp hành lý 15 phút là xong. Bữa nay đi đâu cả tiếng xếp dọn mà cái va ly cũng chưa thấy chưa nhúc nhích. Xếp cái này vào, bỏ cái kia ra. Cứ loay hoay, loay hoay. Đã vậy, khi tới nơi, đi đâu lúc nào cũng thấy thiếu thiếu thế nào. H'm, chẳng biết giống cái giống chi đây không biết nữa.

Mỗi lần lựa CD cho vô xe, hay bật **Ipod** lên cũng vậy, trừ khi có hứng còn không thì cũng chẳng biết nghe bài nào. Y chang lúc mở tủ lạnh, nhìn thịt thà cá rau đầy ứ trong tủ mà chẳng biết nấu cái món chi chi.

Bởi vậy, hình như càng dư thừa càng thấy thiếu thốn. Càng nhiều thứ linh tinh, càng khổ.

Hồi chưa có máy tính, tính nhẩm, tính toán bằng giấy, cộng trừ nhân chia có mấy ai than van. Máy tính ra đời, hết xảy. Nhưng chỉ một thời gian, máy tính lại đi vào quên lãng khi thị trường lan tràn các máy điện toán. Hồi trước, bộ nhớ máy tính chỉ vài chục MB là thấy nhiều dễ sợ, bây giờ vài chục GB cũng chả thấy đâu vào đâu.

Đời sống càng lúc càng gắn chặt vào những tiện nghi nên hơi thiếu thốn một chút là mặt mũi méo xệch. Lâu lâu bão tố điện cúp một lần quả là nightmare. Tuần rồi cái máy giặt hỏng hai ngày, ui chao là muôn khóc. Rồi còn cái máy sấy tóc, máy xay thịt, xay trái cây, microwave mà gặp sự cố là như trời sắp sụp. Đi du lịch qua xứ lạ, cũng phải lo sắp sếp cho cái mobile có roaming, không có đến nơi trong vòng hai ba tiếng đồng hồ mà không có di động thì hình như trái đất sắp tận thế. Internet mà down là giống như bị thả vào hoang đảo.

Lắm lúc thấy mình sao sống còn tệ hơn cây tầm gửi. Cây tầm gửi sống bám vào cây chủ, trong khi mình giờ bám víu quá nhiều vào quá nhiều thứ linh tinh. Niềm vui không dễ dàng nắm lấy vì hình như không bao giờ cảm thấy vừa lòng với cái hiện có. Tại vì mình vẫn còn là một con người với đủ hỉ nộ ái ố, với đủ những tham sân si, với đủ những ham muốn đua đòi

bình thường. Vì con người càng lúc càng trở nên yếu đuối vì chính những sáng kiến, những tri thức của con người.

Ở những vùng quê, thấy những người nghèo khổ sống có vẻ thoải mái hơn những người thành thị. Những buổi chiều, sau bữa cơm đơn giản, trong những bộ quần áo giản dị, họ ngồi thư thả, thong dong hai bên lề đường nhìn những xe qua lại. Những gương mặt đầy vẻ thanh thản của họ ngày xưa đã dần bị mất đi khi cuộc sống có vẻ khá hơn. Khi các TV, tủ lạnh, xe gắn máy tràn về nông thôn. Thêm tiện nghi hay là thêm khổ hạnh khi nhìn quanh có người khá thì thấy mình mỗi ngày lại đâm ra khổ thêm lên dù cuộc sống vẫn vậy.

Có lần tôi về đi qua những vùng biển, những vùng quê nghèo, lúc đứng đợi ở những bến tàu nhớt nháp. Thấy những người phụ nữ bế con, mấy mẹ con mới tắm giặt xong, đờm dáng trong bộ quần áo sạch, tươi tỉnh mãn nguyện ngồi trên những chiếc chõng tre bụi bặm. Thần thái rất nhẹ nhàng và thoải mái, cái niềm vui họ có đơn giản làm sao.

Một lần xem TV, thấy quảng cáo xe chỉ khoảng hơn mười ngàn đô, bạn tui nói, *hồi mới qua, coi TV thêm mấy chiếc xe mới giá này chi lạ. Bi chừ đi xe mắc hơn vậy nhiều nhưng mà không cảm thấy sướng như hồi đó.*

Mà thiệt, ngày mới chập chững qua Úc. Cuộc đời lúc đó đẹp dễ sợ, nhìn đâu cũng thấy

màu hồng dù ở trong những căn chung cư của chính phủ. Đồ đạc trong nhà, quần áo toàn mua từ Op shops. Vừa đi làm, vừa đi học, ăn tiêu rất tiện. Nhưng vui, vui lắm.

Tiền bạc, phương tiện đời sống thật đã làm hư con người. Có xe gắn máy, muốn có xe hơi. Có xe hơi, muốn xe xịn, có xe xịn lại muốn thứ khác. Càng nhiều phát minh, con người càng ... khổ. Xã hội càng phát triển, đời sống vật chất càng đầy đủ lại làm con người lúc nào cũng cảm thấy chưa đủ. Và như vậy, khó thấy thoải mái với chính mình, khó thấy vui với cái hiện có. Có câu chuyện kể về bố con nhà tỉ phú, dắt nhau về nhà quê. Ông bố muốn cho con thấy cuộc sống của hai bố con sung sướng chừng nào. Nhưng cậu con lại thấy những người nhà quê quá giàu có. Hai bố con chỉ có những hồ bơi nho nhỏ, trong khi đó những người quê có cả con sông rộng thênh thang. Họ chỉ có khung trời trên sân thượng trong khi dân quê có cả bầu trời lồng lộng, họ chỉ có mảnh vườn hoa xinh xắn trong khi người dân quê có những khoảng đồng cỏ bao la.

Cuộc sống càng cao, con người càng chống chọi. Có lẽ vì vậy mà những dịch vụ trợ giúp về tâm sinh lý ngày một nhiều. Chưa bao giờ phong trào thiền, thể dục thể thao, Yoga, Khí Công, đủ thứ quyền rầm rộ như hiện nay. Con người ở giữa bị giằng xé giữa hưởng thụ vật chất và tu dưỡng tinh thần, lúc nào cũng như chú heo con nghe nói cái đuôi của mình là hạnh phúc nên cứ mãi loay hoay tìm cách nắm lấy cái đuôi của chính mình.

Cái chữ đủ biết bao giờ ngộ ra là đủ, lúc nào mình định được cái giới hạn giữa giàu và nghèo, giữa đau khổ và hạnh phúc. Cuộc sống nếu không có những ganh đua, không có những bon

chen thì làm sao phát triển. Nhưng phát triển quá thì con người lại bị những trói gó về vật chất khiến tinh thần càng thêm chật chội.

Đời cô phía bên kia đời vẫn mãi xanh hơn, thành ra khi ở Úc tôi nhớ Việt nam và khi ở Việt nam tôi nhớ Úc. Tôi đi trên sông Yarra nhớ con nước sông Hương, sống dưới vòm trời Melbourne tôi nhớ khung trời Đà Lạt. Nhìn hoa vạn thọ mùa xuân nhớ hoa đào miền Bắc, nhớ hoa mai miền Nam. Hỏi như thế làm sao tôi vui trọn vẹn.

Còn nữa, tuổi càng lớn lại càng nhớ đến những kỷ niệm ngày xưa, mà kỷ niệm thì dù đẹp và vui đến đâu, khi nhớ đến cũng làm mình buồn cả. Vậy mà vẫn nhớ, cứ nhớ thì có lạ không.

Bởi vậy, biết là phải vui với cái đủ, phải vui với cái mình đang có mà nào có để đâu. Có lúc tâm gần tịnh, lại sợ đánh mất chính mình khi những suy tư, những vẩn vơ sắp bay theo gió.

Vừa qua một cái Tết, người Việt mình rộn ràng ăn tết, mà chắc có rất nhiều những tiếng thở dài nhớ đến những cái Tết ngày xưa. Không thể quên những điều nên nhớ cũng không thể buồn vì những cái nên quên. Cứ như thế mãi loay hoay với cái quên cái nhớ. Cứ như thế mãi loay hoay kiếm những bong bóng hạnh phúc khi ngày tết trở về.

Nhưng mỗi lần cuối năm, ai ai cũng gom hết những nỗi buồn đốt tan thành tro bụi để ngày Tết về, để năm mới sang mặc chiếc áo mới hơn hờ những niềm vui.

Chúc tất cả mọi người thân tâm an tịnh vào những ngày đầu năm, và chúc chúng ta cùng đủ.